

# RELATIES & ANDERE ONGEMAKKEN

ELS KNOOPE



*r o m a n*

Als E-boek verkrijgbaar met ISBN 97890-8570-959-6  
Uitgeverij Boekenbent

Copyright © 1999: Els Knoope  
Copyright © voor deze uitgave: Uitgeverij De Kern, Baarn  
Omslagontwerp: Mariska Cock  
Omslagillustraties: Josje van Koppen  
Zetwerk: Scriptura, Westbroek

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

CIP-GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN HAAG

ISBN 90 325 0680 3  
NUGI 300

# Relaties en andere ongemakken

Els Knoope



DE PERSGROEP

---

*donderdag 16 oktober*

## Annemiek

Vandaag heb ik een dagboek gehad van mijn tante Ans.

Eigenlijk is ze geen echte tante, want mijn oom (de broer van mijn vader) heeft de benen genomen. Niet geheel onbegrijpelijk, tante Ans lijkt namelijk op een nijlpaard.

Ik kreeg dit dagboek voor mijn verjaardag. Dat duurt nog een maand, ‘maar binnen is binnen’, hinnikte tante Ans. Het is trouwens een stom dagboek, met een achterlijk paard op de kaft. Zeker nog een ver familielid van mijn tante.

Maar het is toch ook wel weer leuk om een dagboek bij te houden. Ik heb een mooie foto van de Backstreet Boys over het paard geplakt.

Ik ben Annemiek van Daelen, vijftien jaar oud, 15 november word ik al zestien. Gisteren werd mijn vriend Fabian zestien. Hij hoopte dat hij een brommer voor zijn verjaardag zou krijgen, maar sinds hij een paar maanden geleden een brommer en zichzelf in de kreukels heeft gereden, kan hij dat wel vergeten. Hij kreeg van zijn ouders een horloge dat kan piepen en de voetbaluitslagen weet.

Van mij kreeg hij een T-shirt met een groot hart erop, eronder had ik geschreven:

I LOVE ANNEMIEK. Het was niet bepaald een intiem verjaardagspartijtje. Het hele voetbalelftal plus supporters waren aanwezig.

We zijn sowieso veel te weinig met z'n tweetjes. Is

Fabian hier, dan komt mijn moeder doorlopend thee brengen – zou ze soms aandelen hebben in een theeplantage? Zijn wij daar, dan worden we bespioneerd door zijn jongere broertje Peter, zou hij soms aan het leren zijn voor het beroep van roddeljournalist?

Het valt niet mee om een relatie te krijgen, maar de relatie levendig houden is helemaal moeilijk.

Ik zal eens raad vragen aan mijn moeder, die is per slot van rekening al aan haar tweede man bezig.

Die Karel put haar wel uit. De hele dag loopt ze te zuchten dat ze zo moe is. Het viel zelfs tante Ans op. Die liep hinnikend de deur uit met de opmerking: ‘Over een aantal maanden kom ik die vermoeidheid van je bekijken.’

Aan die Karel valt niet veel te zien, beetje kaal, beetje dik en ook wel een beetje sloom. Maar aan de vermoeidheid van mijn moeder te zien ’s nachts een beest in bed.

Het is toch wel weer leuk om een dagboek bij te houden. Morgen nog een dagje naar school en dan... herfstvakantie.

dinsdag 21 oktober

## Annemiek

Wat een leuke herfstvakantie, maar niet heus. Fabian is op voetbaltrainingskamp, het regent hier pijpenstelen en ik heb ruzie gehad met Karel.

Dat komt zo: mijn moeder loopt maar te kreunen dat ze zo moe is en dat er op mijn kamer van alles rondslingerd en dat ze zo niet kan stofzuigen. Dus ik aan de ruim op van mijn kamer, toen aan het soppen. Ik wil niet veel zeggen, maar mijn kamer kan zo in een of ander woonmagazine.

Daarna heb ik gestofzuigd en, vooruit, ook nog heel de bovenboel gedaan.

Toen ik uiteindelijk beneden kwam, lag moeder op de bank. Echt helemaal uitgeteld. Ik moet er eigenlijk wat van zeggen tegen die Karel. Ik dacht: Nou ja, dan maak ik mijn lunch zelf wel klaar.

Mijn moeder zegt wat van mijn kamer, maar heeft ze wel eens naar de keuken gekeken... echt een troep. Maar goed, ik stoor me daar niet aan.

Ik bakte een eitje met spek en nam een glaasje cola erbij.

Komt me daar die Karel binnen met een hoop commentaar dat ik te weinig doe! Dat *ik* nota bene mijn moeder uitput. Ik viel van verbazing steil achterover. Hoe is het mogelijk. Moeder werd ook nog wakker van het kabaal van Karel en ging zich er ook nog mee bemoeien. Toen ik die Karel eens goed de waarheid wilde zeggen, wie denkt hij wel dat hij is, werd hij gered

door de telefoon. Het was Johanna, of ik alsjeblieft morgen daar zou willen werken. Het is me wel een vakantie voor mij!

*woensdag 22 oktober*

## Johanna

Vandaag begin ik weer aan mijn dagboek, dit is het tweede. Ik heb gemerkt dat als je je zorgen aan het papier toevertrouwt, er toch een zekere rust over je komt.

Ik ben nu drie maanden getrouwd met Jo. Ik heb het nog geen seconde betreurd. Maar lichamenlijk gaat hij wel achteruit, en geestelijk ook. Het is moeilijk onder woorden te brengen, maar... ik maak me zorgen om hem.

Ook zit ik te tobben over mijn dochter Nicole, waarom woont ze ook in dat verre Duitsland?

Sinds ze haar man betrapt heeft met zijn secretaresse, is het mis tussen die twee. Waarom zet ze geen punt achter haar huwelijk of zegt ze: 'Zand erover, we beginnen gewoon opnieuw'? Maar nee, geen van beide gebeurt.

Ik denk dat ze elkaar het leven zuur maken. Dat is een gedachte van mij, want uit die korte briefjes die ik van haar ontvang word ik niet veel wijzer. De helft van de brief gaat over het weer, alsof het mij wat interesseert dat er 5 of 10 ml. regen is gevallen. Dan volgt een beschrijving van de tuin: de rozen doen het dit jaar goed maar de dahlia's niet. Vervolgens informeert ze naar de gezondheid van mij en Jo, doet de groeten en dat is het dan.

'Er staat toch geen slecht nieuws in', zegt Jo dan, maar een moeder voelt zoiets aan: mijn dochter is niet gelukkig. Natuurlijk weet ik het wel. Al lig ik daar nachten van wakker, het helpt niemand. Toch maalt het me 's nachts door het hoofd.

Natuurlijk was Werner fout. Maar fouten maken we



allemaal, daar moet je niet over bezig blijven. Nicole heeft het karakter van haar vader. Klaas was net zo koppig.

Vandaag heb ik haar een brief geschreven. 'Kind, ben je wel gelukkig?' heb ik gevraagd.

'Ik moet niet vergeten de brief te posten', zei ik tegen Jo.

'Ik doe hem nu op de post, dan wordt-ie niet vergeten', zei Jo en wilde de brief naar de brievenbus brengen. De regen viel met bakken uit de lucht, maar hoe ik ook tegensputterde, hij ging de deur uit met de brief in een plastic zakje. Hij kwam natuurlijk als een verzopen kat weer terug. Hij kan er wel een longontsteking aan overhouden. Ik heb een glas warme melk met honing voor hem gemaakt en hoop er maar het beste van.

Annemiek is vandaag geweest en heeft de keuken schoongemaakt. Ze zat flink te mopperen op Karel. Terwijl het toch zo'n aardige man is, die altijd voor zijn klanten van de super klaarstaat. Ach, het zal voor zo'n man ook niet meevallen om ineens een dochter van bijna zestien te hebben.

# Relaties en andere ongemakken

ELS KNOOPE

Herkenbaar, humoristisch, onbevangen, scherpzinnig en oer-Nederlands.

Ze wonen in hetzelfde dorp en ze maken regelmatig dezelfde dingen mee, maar ze kijken er heel anders tegenaan. Gelukkig houden ze alledrie een dagboek bij...

Johanna is op haar 76ste getrouwd met Jo, die haar vreugde brengt, maar ook zorgen, want hij tobt met zijn gezondheid en wordt wel érg vergeetachtig.

Karel trouwt op zijn 48ste alsnog met de vrouw van zijn dromen. Als zijn vrouw zwanger blijkt te zijn is hij uitzinnig van vreugde en begrijpt maar niet waarom hij de enige is...

Annemiek is zestien, en heeft haar leven al helemaal uitgestippeld. Maar op je zestiende word je tegengewerkt door stomme leraren, onnozele ouders en door een vriend die liever voetbalt en met andere meisjes danst!



Els Knoope (1955) debuteerde met *Liefde en andere kopzorgen*, dat in 1997 de Libelle Roman-prijs won. Omdat de personages in dat boek haar bleven boeien, besloot ze in *Relaties en andere ongemakken* verder te gaan met hun levens.

Ze haalt haar inspiratie vooral uit het dagelijks leven van haar gezin.

‘Ik ben zoals mijn boek, zie overal de humor van in. Tragiek heeft ook iets grappigs. Dat houdt je op de been.’



*donderdag 23 oktober*

## Karel

Ik maak me zo'n zorgen om Marion, ze is alsmaar zo doodmoe. Ze voelt zich niet al te best en is lijkbleek. We zijn nu anderhalve maand getrouwd en ik zie haar gewoon achteruitgaan. Vandaag lag ze om zes uur al in bed en had geen zin in eten. Ze was bekap van het winkelen met Annemiek. Ze zijn winkel in winkel uit gegaan om wat kleren te kopen voor de jongedame. En wat denk je, nee, mevrouw vond niets naar haar zin. Ik zou daar ook doodmoe van worden. Maar ik durf er niets van te zeggen, want dat is direct tegen het zere been.

Dinsdag gebeurde er ook weer zoiets. Ik kom thuis, Marion ligt uitgeteld op de bank en Annemiek staat vrolijk eieren te bakken in de keuken. Twee koekenpannen vuil, eentje van de eieren en eentje van het spek. Boter op de aanrecht, colafles open op de aanrecht. Het was gewoon een beestenbende in de keuken. Lucky zat met haar vuile hondenpoten op de keukenstoel, kop op tafel, terwijl Annemiek het beest vet spek gaf.

Toen ik heel voorzichtig vroeg of ze misschien de rommel in de keuken wilde opruimen, kreeg ik me de wind van voren. Ze had nota bene al haar eigen troep op haar kamer opgeruimd. Ze ging niet ook nog een keer aan de keuken beginnen.

Marion was inmiddels wakker geworden van het kabaal, en begon me ook nog verwijten te maken dat ik Annemiek niet zo moest commanderen. Commanderen! Het was gewoon een vriendelijk verzoek!